

Δυστυχώς, ήταν παράδεισος

كانت جنة، للأسف

Unfortunately, it was paradise

Πρόγραμμα συλλογικού σινεμά Επιμέλεια: Delphine Leccas
και online εκδόσεων Επιμέλεια: Delphine Leccas & Iocus athens

(*Δυστυχώς, Ήταν Παράδεισος: μια ποιητική συλλογή του Mahmoud Darwish)

Ξεκινώντας τον Σεπτέμβριο του 2020 με ένα σινε-κονσέρτο στο δημόσιο χώρο του Ταύρου, η διοργάνωση *Δυστυχώς, ήταν παράδεισος* επρόκειτο να διεξαχθεί με τη μορφή ενός μηνιαίου προγράμματος κινηματογραφικών εκδηλώσεων έως και το καλοκαίρι του 2021. Έπειτα από τρεις προβολές και μία παύση μερικών μηνών, το πρόγραμμα επιστρέφει στην πόλη της Αθήνας με μία σειρά ελληνικών, μεσανατολικών και βορειοαφρικανικών ταινιών, οι οποίες συνομιλούν μεταξύ τους καθώς προσεγγίζουν όμοια θέματα που ανταποκρίνονται τόσο στην ιστορία του Ταύρου όσο και των κατοίκων του. Η θεματολογία του προγράμματος καλύπτει ζητήματα που σχετίζονται με αυτούς τους νέους κατοίκους που διαμόρφωσαν- στον Ταύρο όπως και παντού- μία εργατική δύναμη και εργατικές κινητοποιήσεις για τη διεκδίκηση καλύτερων συνθηκών διαβίωσης και κοινωνικής δικαιοσύνης, αγώνες γυναικών εργατριών και διαμαρτυρίες για την προστασία του περιβάλλοντος ενάντια σε επιθετικές πρακτικές βιομηχανιών και εργοστασίων.

Σε πολιτικά και κοινωνικά ταραχώδεις καιρούς- από τον μαχητικό κινηματογράφο του 1960 μέχρι σήμερα στην Ελλάδα και τον αραβικό κόσμο- οι κινηματογραφιστές στοχεύουν να αποκαλύψουν δευτερεύουσες ιστορίες, οι οποίες συνειδητά δεν είχαν κάλυψη από τα μέσα ενημέρωσης. Διαφορετικές σε μορφή και δομή, οι ταινίες που θα προβληθούν ποικίλλουν από ταινίες φαντασίας, ντοκιμαντερ, πειραματικές έως και ένα σινε-κονσέρτο. Οι ταινίες που επιλέχθηκαν προέρχονται από σύγχρονους κινηματογραφιστές, αλλά και πρωτοπόρους, των οποίων το έργο αποτελεί μέρος της κινηματογραφικής μας κληρονομιάς. Πράγματι, το καλλιτεχνικό πεδίο του σινεμά είναι ιστορικά συνδεδεμένο με τον κόσμο της εργασίας. Είτε μέσω της φαντασίας είτε των ντοκιμαντέρ, η εργασία, οι εργάτες και η τάξη τους έδωσαν παλμό στην ιστορία του σινεμά.

Παράλληλα, ο οργανισμός AIN σε συνεργασία με τη Iocus athens προσκάλεσε κινηματογραφιστές, καλλιτέχνες, επιμελητές και ακτιβιστές να συλλογιστούν τα διάφορα ζητήματα που τίθενται σε κάθε προβολή και να ανταποκριθούν σε αυτά μέσω κειμένων, οπτικών δοκιμών ή διαδικτυακών συζητήσεων. Το υλικό θα δημοσιευθεί στην ιστοσελίδα και τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης του TAVROS, καθώς και μέσω newsletter. Οι *Αλληλογραφίες* αυτές δημιουργούν ένα ευρύτερο πλαίσιο που επιτρέπει στις πολλαπλές αναγνώσεις των προβολών να διαχέονται στο χρόνο.

Αναλυτικό πρόγραμμα

4η προβολή

Δευτέρα 31 Μαΐου 2021, 21:00, Λαΐς (Θερινός), Ταινιοθήκη της Ελλάδος
Μέχρι το πλοίο του Αλέξη Δαμιανού, (1966, 93 λεπτά, Ελλάδα)

Τετάρτη 2 Ιουνίου 2021, 21:00, Θερινός Κινηματογράφος Φλερύ
Poisonous Roses του Ahmed Fawzi Saleh (2018, 70 λεπτά, Αίγυπτος/Γαλλία/Κατάρ/Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα)

Online Αλληλογραφίες: κείμενα του θεατρικού συγγραφέα και σεναριογράφου Ευθύμη Φιλίππου και του συγγραφέα και κριτικού Ismail Fayed.

5η προβολή

Τετάρτη 16 Ιουνίου 2021 στις 21:00, Θερινός Κινηματογράφος Φλερύ

Ceuta's Gate της Randa Maroufi (2019, 19 λεπτά, Γαλλία/Μαρόκο)
Pre-Image (Blind as the Mother Tongue) του Hiwa K (2017, 18 λεπτά, Γερμανία/Ελλάδα)
Ο πιο μακρύς δρόμος της Μαριάννας Οικονόμου (2015, 74 λεπτά, Ελλάδα)

Online Αλληλογραφίες: κείμενα της ακαδημαϊκού και κινηματογραφίστριας Αργυρώς Νικολάου και του κριτικού τέχνης και κινηματογράφου Nicolas Feodoroff.

6η προβολή

(λεπτομέρειες θα ανακοινωθούν σύντομα), Γήπεδο Μπάσκετ (ΓΑΣΤ), Ταύρος

Ακαδημία Πλάτωνος του Φίλιππου Τσίτου (2009, 103 λεπτά, Ελλάδα/Γερμανία)
My English Cousin του Karim Sayad (2019, 122 λεπτά, Ελβετία/Κατάρ)

Online Αλληλογραφίες: podcast της επιμελήτριας, συγγραφέως και περφορμερ-εικαστικού Yasmina Reggad και βίντεο της εικαστικού και αρχιτεκτόνισσας Σοφία Ντώνα.

7η προβολή

(λεπτομέρειες θα ανακοινωθούν σύντομα), Γήπεδο Μπάσκετ (ΓΑΣΤ), Ταύρος

Roundabout in my Head του Hassen Ferhani (2015, 101 λεπτά, Αλγερία/Γαλλία/Λίβανος/Κατάρ)
Οι βοσκοί του Νίκου Παπατάκη (1967, 121 λεπτά, Ελλάδα)

Online Αλληλογραφίες: κείμενα του πολιτιστικού δημοσιογράφου και δοκιμιογράφου Ammar Almamoun και της ερευνήτριας, καθηγήτριας φιλοσοφίας Σοφίας Ευσταθίου.

Poisonous Roses του Ahmed Fawzi Saleh, 2018

Μέχρι το πλοίο του Αλέξη Δαμιανού, 1966

4η προβολή

Δευτέρα 31 Μαΐου 2021, 21:00, Λαΐς (Θερινός), Ταινιοθήκη της Ελλάδος, Μεγ. Αλεξάνδρου 136, Αθήνα 104 35
Μέχρι το πλοίο του Αλέξη Δαμιανού, (1966, 93 λεπτά, Ελλάδα)

Τετάρτη 2 Ιουνίου 2021, 21:00, Θερινός Κινηματογράφος Φλερύ, Σκίπη 5-7, Καλλιθέα, 17675
Poisonous Roses του Ahmed Fawzi Saleh (2018, 70 λεπτά, Αίγυπτος/Γαλλία/Κατάρ/Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα)

Online Αλληλογραφίες: κείμενα του θεατρικού συγγραφέα και σεναριογράφου Ευθύμη Φιλίππου και του συγγραφέα και κριτικού Ismail Fayed.

Οι δύο επιλεγμένες ταινίες ακολουθούν την απεγνωσμένη προσπάθεια των νεαρών πρωταγωνιστών να δραπετεύσουν από τα τοξικά περιβάλλοντα στα οποία ανήκουν. Αντλώντας έμπνευση από την λογοτεχνία, οι αφηγήσεις ελίσσονται παρασύροντας τους πρωταγωνιστές προς αναπόφευκτους προορισμούς: τον Έλληνα Αντώνη στην Αυστραλία και τον Αιγύπτιο Saqr στην Ιταλία.

Μέχρι το πλοίο

του Αλέξη Δαμιανού (1966, 93 λεπτά, Ελλάδα)

Στα ελληνικά με αγγλικούς υπότιτλους.

Με τον Αλέξη Δαμιανό, την Ελένη Μπουρμπουχάκη και τον Χρήστο Τσάγκα.

Η ταινία αφηγείται το ταξίδι ενός τραχύ βουνίσσιου άνδρα (τον ρόλο υποδύεται ο ίδιος ο σκηνοθέτης) που κατευθύνεται προς ξένες πρασινότερες πεδιάδες. Ο Δαμιανός καταγράφει το εσωτερικό δράμα των απόκληρων που αδυνατούν να ριζώσουν κάπου. Μέσα από τρία επεισόδια, παρουσιάζονται τα τρία στάδια της εξελισσόμενης σεξουαλικότητας ενός άνδρα: έλξη, ερωτισμός και σεξουαλική καταστολή. Βασισμένο στα διηγήματα *Δαχτυλίδι* του Σπλήλιου Πασαγιάννη, *Νανότα* του Γρηγορίου Ξενόπουλου και σε ένα νεοελληνικό λαϊκό τραγούδι, το ντεμπούτο του Αλέξη Δαμιανού αποτελεί μία εκπληκτικά οικεία και ποιητική ιστορία.

Αλέξης Δαμιανός (1921-2006, Αθήνα) ηθοποιός, συγγραφέας και σκηνοθέτης.

Σπούδασε στο Εθνικό Θέατρο Ελλάδος και στο Τμήμα Φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου Αθηνών. Με μονάχα τρεις ταινίες στο δυναμικό του (συμπεριλαμβανομένης της γνωστής *Ευδοκία*, 1971), θεωρήθηκε μία από τις εμβληματικές προσωπικότητες του Νέου Ελληνικού Κινηματογράφου και το έργο του κατατάσσεται ανάμεσα στις σημαντικότερες ταινίες της ελληνικής ιστορίας.

Poisonous Roses

του Ahmed Fawzi Saleh (2018, 70 λεπτά, Αίγυπτος/ Γαλλία/ Κατάρ/ Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα)

Στα αραβικά με αγγλικούς και ελληνικούς υπότιτλους.

Με τον Mohamed Berakaa, την Safaa El Toukhy και τον Ibrahim El-Nagari.

Ο Saqr θέλει να φύγει από την περιοχή των παλιών βυρσοδεψείων του Καΐρου όπου ζει και εργάζεται και να πάει στην Ιταλία. Η αδερφή του προσπαθεί να τον αποτρέψει πάση θυσία.

Τοποθετημένο στο ίδιο περιβάλλον με το ντοκιμαντέρ του εντυπωσιακού ντεμπούτου του, το δεύτερο αυτό εγχείρημα του Saleh επικεντρώνεται στην εμμονική σχέση μεταξύ αδελφής και αδελφού. Βασισμένη στο καλτ μυθιστόρημα *Poisonous Roses for Saqr* (1990) του Ahmed Zaghoul Al-Shiti, η τολμηρή προσαρμογή του Saleh μετατρέπει το διαυγές κείμενο του μυθιστοριογράφου σε μία ελλειπτική αφήγηση. Είναι συνάμα ένα άγριο και ανθρώπινο, βάνουσο και όμορφο πορτρέτο της εργατικής τάξης του Καΐρου. Οι εντυπωσιακές λήψεις από τα πανύψηλα ικρίωματα του βυρσοδεψείου αντιπαραβάλλονται με τις συγκινητικές σκηνές στις οποίες η αιώνια αδελφική αγάπη υπερισχύει.

Ahmed Fawzi Saleh (γενν. 1981 στην Αίγυπτο)

Έχει συμμετάσχει σε ντοκιμαντέρ ως σεναριογράφος και ερευνητής. Το μικρό μήκους ντοκιμαντέρ του *Living Skin* (2011) προβλήθηκε σε πολλά διεθνή κινηματογραφικά φεστιβάλ, ενώ η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του, *Poisonous Roses*, έκανε πρεμιέρα στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Ρότερνταμ το 2018.

5η προβολή

Τετάρτη 16 Ιουνίου 2021 στις 21:00, Θερινός Κινηματογράφος Φλερύ, Σκίπη 5-7, Καλλιθέα, 17675

Ceuta's Gate της Randa Maroufi (2019, 19 λεπτά, Γαλλία/Μαρόκο)

Pre-Image (Blind as the Mother Tongue) του Hiwa K (2017, 18 λεπτά, Γερμανία/Ελλάδα)

The Longest Run της Μαριάννας Οικονόμου (2015, 74 λεπτά, Ελλάδα)

Online Αλληλογραφίες: κείμενα της ακαδημαϊκού και κινηματογραφίστριας Αργυρώς Νικολάου και του κριτικού τέχνης και κινηματογράφου Nicolas Feodoroff.

Μέσα από τρεις διαφορετικές οπτικές και ποιητικές προσεγγίσεις βασισμένες σε προσωπικές εμπειρίες, οι τρεις ταινίες διαπραγματεύονται τη φύση των συνόρων, την ευαίσθητη μετακίνηση των σωμάτων και την αστάθεια των μεταβατικών καταστάσεων. Κάθε ταινία μας συνεπαίρνει σε ένα φυσικό και διανοητικό ταξίδι στις πολυπλοκότητες και τους περιορισμούς της μετακίνησης και του ανήκειν, της καταγωγής και της ενσωμάτωσης.

Ceuta's Gate της Randa Maroufi, 2019

Pre-Image (Blind as the Mother Tongue) του Hiwa K, 2017, Στιγμιότυπο © καλλιτέχνης και KOW Berlin

Ceuta's Gate

της Randa Maroufi (2019, 19 λεπτά , Γαλλία/Μαρόκο) / Στα αραβικά και τα ισπανικά με αγγλικούς και ελληνικούς υπότιτλους.

Η ταινία *Ceuta's Gate* αποτελείται από μια σειρά ανακατασκευασμένων καταστάσεων βασισμένων στην παρατήρηση των συνόρων της Κεούτα, ενός ισπανικού θύλακα στο Βόρειο Μαρόκο. Το σύνορο είναι το σκηνικό μιας σφοδρής διακίνησης μεταποιημένων προϊόντων που πωλούνται σε μειωμένες τιμές. Εκεί εργάζονται χιλιάδες άνθρωποι. Η ταινία παρουσιάζει τη «χορογραφία» αυτών των ατόμων γύρω από τα σύνορα και μαρτυράει τη δυναμική της κίνησης, την οπτική αποτύπωση της διαδρομής και τις χαρακτηριστικές καταστάσεις της αναμονής.

Randa Maroufi (γενν. 1987 στην Καζαμπλάνκα, Μαρόκο, ζει στο Παρίσι της Γαλλίας).

Απόφοιτος Καλών Τεχνών από την Τετουάν (Μαρόκο), την Ανζέρ (Γαλλία) και το κέντρο τεχνών Le Fresnoy (Γαλλία), η Randa Maroufi ανήκει σε εκείνη τη γενιά που μεγάλωσε σε μία εποχή αφοσιωμένη στην εικόνα. Τις συλλέγει με τόσο ζήλο όσο και καχυποψία, αμφισβητώντας συνεχώς την αλήθεια που φέρουν. Προτιμάει να θέτει τις διφορούμενες μυθοπλασίες της στην υπηρεσία της πραγματικότητας και το πεδίο του πειραματισμού της περιλαμβάνει την ενασχόληση με το δημόσιο χώρο και τα έμφυλα ζητήματα, μέσα από τα οποία υπογραμμίζει τους ιδρυτικούς μηχανισμούς.

Pre-Image (Blind as the Mother Tongue)

του Hiwa K (2017, 18 λεπτά, Γερμανία/Ελλάδα) / Στα αγγλικά με ελληνικούς και αραβικούς υπότιτλους.

Ως μέλος της μεταναστευτικής γενιάς που ταξίδεψε παράνομα περπατώντας από το Ιρακινό Κουρδιστάν στην Ευρώπη, το *Mirror* του Hiwa K προσομοιώνει μία περιπατητική εμπειρία σε ξένα εδάφη. Με ένα «αντικείμενο-γλυπτό» φτιαγμένο από ξύλο και καθρέπτες μηχανής να ισορροπεί στη μύτη του, ο Hiwa K επιχειρεί να βρει τον δρόμο του. Οι κλεφτές ματιές στο ευρύτερο περιβάλλον, αυτές που χαρακτηριστικά ονομάζει «προ-εικόνες» και αποτελούν θραύσματα ενός συναρμολογούμενου μέλλοντος, δεν μας αφήνουν άλλη επιλογή από το να κοιτάμε ψηλά.

Hiwa K (γενν. 1975 στη Σουλεϊμανίγια, Ιρακινό Κουρδιστάν, ζει στο Βερολίνο, Γερμανία).

Τα έργα του ξεφεύγουν από την κανονιστική αισθητική, δίνοντας τη δυνατότητα ενός άλλου παλμού σε φωνητικές φόρμες, προφορικές ιστορίες, τρόπους συνάντησης και πολιτικές καταστάσεις. Το αποθετήριο των αναφορών του αποτελείται από ιστορίες που αφηγούνται μέλη της οικογένειάς του και φίλοι, καταστάσεις, καθώς και καθημερινές μορφές που είναι προϊόντα ρεαλισμού και αναγκαιότητας. Πολλά από τα έργα του έχουν ισχυρή συλλογική και συμμετοχική διάσταση και εκφράζουν την έννοια της απόκτησης γνώσης όχι δογματικά, αλλά από την καθημερινή εμπειρία.

Ο πιο μακρύς δρόμος

της Μαριάννας Οικονόμου (2015, 74 λεπτά, Ελλάδα) / Στα αραβικά, κουρδικά και ελληνικά με αγγλικούς και ελληνικούς υπότιτλους.

Γυρισμένη στο ελληνικό Ειδικό Κατάστημα Κράτησης Νέων και σε μία αίθουσα δικαστηρίου, η ταινία *Ο πιο μακρύς δρόμος* ακολουθεί τις ιστορίες του Alsaleh από τη Συρία και του Jasim από το Ιράκ, οι οποίοι κατηγορήθηκαν για παράνομη διακίνηση μεταναστών. Μέσω των τηλεφωνικών συζητήσεων των νέων με τους γονείς τους στη Μέση Ανατολή, τα τραγικά γεγονότα του πολέμου εισέρχονται στο κατάστημα κράτησης και εντείνουν το άγχος των αγοριών ενόσω η ημερομηνία της δίκης πλησιάζει. Ο φόβος τους κλιμακώνεται καθώς συνειδητοποιούν πως είναι αδύνατον να πείσουν το ελληνικό δικαστήριο για την αθωότητα τους και πως μπορεί να καταδικαστούν σε 25 χρόνια φυλάκισης. Εστιάζοντας στη φιλία τους και το ανθρώπινο πρόσωπο του εγκλεισμού και του πολέμου, η ταινία αποκαλύπτει μία άγνωστη πλευρά του προσφυγικού ζητήματος και της αδιέξοδης κατάστασης στην οποία βρίσκονται πολλά ανήλικα άτομα.

Μαριάννα Οικονόμου (αυτό το διάστημα ζει στην Αθήνα.)

Σπούδασε ανθρωπολογία, φωτορεπορτάζ και παραγωγή ταινιών στο Λονδίνο. Από το 2000, με το ενδιαφέρον της στραμμένο σε κοινωνικά ζητήματα και ανθρώπινες ιστορίες, σκηνοθετεί και παράγει ντοκιμαντέρ και ανεξάρτητες ταινίες ελληνικής παραγωγής και συμπαραγωγής με ευρωπαϊκούς ραδιοτηλεοπτικούς φορείς όπως τους BBC, ARTE και YLE. Οι ταινίες της, συμπεριλαμβανομένης της διεθνώς βραβευμένης *Όταν ο Βάγκνερ συνάντησε τις ντομάτες*, έχουν συμμετάσχει σε πλήθος διεθνών φεστιβάλ. Η ίδια είναι μέλος της Ευρωπαϊκής Ακαδημίας Κινηματογράφου και πρόεδρος της Ένωσης Ελληνικού Ντοκιμαντέρ.

Ο πιο μακρύς δρόμος της Μαριάννας Οικονόμου, 2015

6η προβολή

(λεπτομέρειες θα ανακοινωθούν σύντομα) Γήπεδο Μπάσκετ (ΓΑΣΤ), έναντι της οδού Αναξαγόρα 41, Ταύρος 17778

Ακαδημία Πλάτωνος του Φίλιππου Τσίτου (2009, 103 λεπτά, Ελλάδα/Γερμανία)

My English Cousin του Karim Sayad (2019, 122 λεπτά, Ελβετία/Κατάρ)

Online Αλληλογραφίες: podcast της επιμελήτριας, συγγραφέως και περφορμερ-εικαστικού Yasmina Reggad και βίντεο της εικαστικού και αρχιτεκτόνισσας Σοφία Ντώνα.

Με απόσταση δέκα χρόνων και μερικών χιλιάδων χιλιομέτρων, οι δύο επιλεγμένες ταινίες λαμβάνουν χώρα σε τόπους οι οποίοι, όπως και οι δύο πρωταγωνιστές τους, βρίσκονται σε μία στιγμή κρίσιμης μετάβασης.

Brexit στην Αγγλία, κίνημα του Χιράκ στην Αλγερία, οικονομική κρίση στην Ελλάδα. Υπό την πίεση του οικονομικού συστήματος και της αύξησης των κοινωνικών εντάσεων, οι αποπροσανατολισμένοι Φαχίντ και Σταύρος θέλουν να αποδείξουν στην κοινωνία ότι θα φερθούν σαν «άνδρες».

Με τρυφερότητα και χιούμορ, οι σκηνοθέτες εξετάζουν ένα ζήτημα που εντοπίζεται στην ευρύτερη φιλμογραφία τους: την έννοια του ανδρισμού στο σύγχρονο κοινωνικό πλαίσιο.

My English Cousin του Karim Sayad, 2019

Plato's Academy by Filippos Tsitos, 2009

Ακαδημία Πλάτωνος

του Φίλιππου Τσίτου (2009, 103 λεπτά, Ελλάδα/Γερμανία) / Στα ελληνικά με αγγλικούς και αραβικούς υπότιτλους. Με τους Αναστάς Κοτζίνη, Αντώνη Καφετζόπουλο, Γιώργο Σουξέ, Κωνσταντίνο Κορωναίο, την Μαρία Ζορμπά, τον Παναγιώτη Σταματάκη και την Τιτίκα Σαριγκούλη.

Ο Σταύρος, ιδιοκτήτης ψιλικατζίδικου, ζει με την ηλικιωμένη μητέρα του σε μια ήσυχη γειτονιά της Ακαδημίας Πλάτωνος στην Αθήνα. Κάθε πρωί, σηκώνει τα μεταλλικά στόρια, κρεμάει τις αθλητικές εφημερίδες και τακτοποιεί τις καρέκλες στις οποίες αυτός και οι φίλοι του κάθονται όλη μέρα πίνοντας καφέ και κριτικάροντας τους εργάτες που, σε αντίθεση με τους ίδιους, βρίσκονται συνέχεια σε εγρήγορση.

Αυτή η ρουτίνα ταρακουνιέται ξαφνικά την ημέρα που η μητέρα του αγκαλιάζει έναν Αλβανό εργάτη στην μέση του δρόμου και- υπό το βλέμμα των συγκλονισμένων φίλων του- ο Σταύρος ανακαλύπτει κάτι πρωτόγνωρο για το παρελθόν της οικογένειάς του.

Η ταινία προσεγγίζει το ευαίσθητο θέμα της ξενοφοβίας μέσω της κωμικοτραγικής ιστορίας ενός υπερεθνικιστή που ανακαλύπτει απροσδόκητα την πραγματική προέλευση της οικογένειάς του.

Φίλιππος Τσίτος (γενν.1966 στην Αθήνα).

Σπούδασε Διοίκηση Επιχειρήσεων και εργάστηκε ως φωτογράφος, βοηθός σκηνοθέτη, μουσικός επιμελητής και ραδιοφωνικός παραγωγός προτού επιλεγεί ως σπουδαστής της Σχολής Κινηματογράφου (Deutschen Film- und Fernsehakademie) στο Βερολίνο. Το 1994 δημιούργησε την πρώτη μικρού μήκους ταινία του με τίτλο *Parlez-moi d'amour*. Η ταινία *My Sweet Home* είναι η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του και η μόνη γερμανική συμμετοχή στον διαγωνισμό Berlinale το 2001. Η ταινία *Ακαδημία Πλάτωνος* προβλήθηκε σε πλήθος διεθνών φεστιβάλ κινηματογράφου και βραβεύτηκε από το Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Λοκάρνο (Λεοπάρδαλη Α' Ανδρικού Ρόλου, 1° Βραβείο Οικουμενικής Επιτροπής και Βραβείο της Κριτικής Επιτροπής των Νέων) και το Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου των Τιράνων (Βραβείο Καλύτερης Ταινίας).

My English Cousin

του Karim Sayad (2019, 122 λεπτά, Ελβετία/ Κατάρ) / Στα αγγλικά και αραβικά με αγγλικούς και ελληνικούς υπότιτλους.

Ένα χρονικό εξορίας. Η ταινία ακολουθεί την καθημερινή ζωή του Φαχίντ, ξαδέλφου του σκηνοθέτη, ο οποίος πριν από δύο δεκαετίες αποφάσισε να εγκαταλείψει τα πάντα και να δοκιμάσει την τύχη του μακριά από την Αλγερία. Τώρα που το καθεστώς νομιμότητάς της παραμονής του στην Αγγλία έχει ρυθμιστεί ύστερα από χρόνια σκληρής εργασίας ως λαθρομετανάστης, ο Φαχίντ ζει σε μία μικρή πόλη, θύμα της αποβιομηχανοποίησης και των κοινωνικών προβλημάτων. Ο πρωταγωνιστής ονειρεύεται να επιστρέψει σπίτι του και να παντρευτεί, αλλά, όπως πάρα πολλοί εξόριστοι, νιώθει πια σαν ξένος στην ίδια του την πατρίδα.

Με ιδιαίτερα οξυδερκή ματιά που παρατηρεί και τις μικρότερες λεπτομέρειες, ο Karim Sayad απαθανατίζει τη μοναξιά που ακολουθεί τον ξάδελφό του ασχέτως το που αυτός πηγαίνει ή βρίσκεται.

Karim Sayad (γενν. 1981 στην Λωζάνη, Ελβετία).

Ολοκλήρωσε το μεταπτυχιακό του στις Διεθνείς Σχέσεις (Graduate Institute of International and Development Studies of Geneva) προτού αποφασίσει να γίνει παραγωγός ντοκιμαντέρ. Το πρώτο μικρού μήκους ντοκιμαντέρ του, *Babor Casanova*, έκανε πρεμιέρα στο Λοκάρνο το 2016 και προβλήθηκε σε περισσότερα από 20 φεστιβάλ παγκοσμίως κερδίζοντας βραβεία στα DocLisboa, Dei Popoli και Φεστιβάλ Ταινιών Μικρού Μήκους Clermont-Ferrand μεταξύ άλλων. Το πρώτο μεγάλου μήκους ντοκιμαντέρ του, *Of Sheep and Men*, έκανε το ντεμπούτο του στο Toronto International Film Festival το 2017 και ύστερα προβλήθηκε σε πολυάριθμα φεστιβάλ. Η ταινία *My English Cousin* αποτελεί το δεύτερο μεγάλους μήκους ντοκιμαντέρ του.

7η προβολή

(λεπτομέρειες θα ανακοινωθούν σύντομα), Γήπεδο Μπάσκετ (ΓΑΣΤ), έναντι της οδού Αναξαγόρα 41, Ταύρος 17778

Roundabout in my Head του Hassen Ferhani (2015, 101 λεπτά, Αλγερία/Γαλλία/Λίβανος/Κατάρ)

Οι βοσκοί του Νίκου Παπατάκη (1967, 121 λεπτά, Ελλάδα)

Online Αλληλογραφίες: κείμενα του πολιτιστικού δημοσιογράφου και δοκιμιογράφου Ammar Almamoun και της ερευνήτριας, καθηγήτριας φιλοσοφίας Σοφίας Ευσταθίου.

Δύο ανατριχιαστικά κινηματογραφικά αριστουργήματα. Και οι δύο ταινίες, μολονότι φαίνεται απλώς να παρατηρούν την καθημερινή ζωή όπως αυτή εκτυλίσσεται, προχωρούν σταδιακά προς την κοινωνική κριτική με τα ζώα να λειτουργούν στο παρασκήνιο ως σύμβολα της ανθρώπινης βαναυσότητας.

Roundabout in my Head

του Hassen Ferhani (2015, 101 λεπτά, Αλγερία/ Γαλλία/Λίβανος/Κατάρ) / Στα αραβικά με αγγλικούς και ελληνικούς υπότιτλους.

Στην ταινία *Roundabout in my Head* παρακολουθούμε, κλεισμένων των θυρών, τους εργαζόμενους άνδρες ενός σφαγείου στο Αλγέρι. Σε αυτό το αποκλειστικά ανδροκρατούμενο σύμπαν, οι χαρακτήρες εξελίσσονται μπροστά στην κάμερα με την πολυπλοκότητα, την ευθραυστότητα και την αθωότητά τους ενώ περιβάλλονται από σφάγια ζώων που θυμίζουν πίνακες Vanitas. Κατά τη διάρκεια των διαλειμμάτων τους και ενώ καπνίζουν με αδιαφορία προς το περιβάλλον στο οποίο βρίσκονται, συζητούν για την πολιτική, τις δικές τους προσδοκίες για το μέλλον και την ανεκπλήρωτη αγάπη.

Hassen Ferhani (γενν. 1986, Αλγερία) σκηνοθέτης και κινηματογραφιστής.

Οι μικρού μήκους ταινίες του, *Les Baies d'Alger* (2006) και *Tarzan, Don Quixote and Us* (2013) καθώς και η τελευταία ταινία του *143, rue du desert* (2019) έχουν προβληθεί διεθνώς. Η πρώτη μεγάλου μήκους ταινία του με τίτλο *Roundabout in My Head* έχει βραβευτεί σε σημαντικά διεθνή φεστιβάλ συμπεριλαμβανομένων των FID και International Documentary Film Festival Amsterdam.

Οι βοσκοί

του Νίκου Παπατάκη (1967, 121 λεπτά, Ελλάδα) / Στα ελληνικά με αγγλικούς και αραβικούς υπότιτλους.

Με τον Γιώργο Διαλεγμένο και την Όλγα Καρλάτου.

Η Κατίνα, μία φτωχή Ελληνίδα, προσπαθεί να παντρεύει τον κτηνοτρόφο γιο της, Θάνο, με την κόρη ενός πλούσιου γαιοκτήμονα, την Δέσποινα. Η *Βοσκοί* αντιπαραβάλλουν μία ανθρωπολογική και υλιστική σπουδή μιας άκαμπτης αγροτικής κοινότητας με τον απαγορευμένο έρωτα ενός επαναστατημένου βοσκού και της συγχωριανής υποτακτικής κόρης μιας πλούσιας συντηρητικής οικογένειας. Η κορύφωση έρχεται με έναν αρραβώνα που λειτουργεί ως ένα ερωτικά φορτισμένο παιχνίδι εξουσίας.

Το τελευταίο μέρος των γυρισμάτων της ταινίας *Βοσκοί* συνέπεσε με το ελληνικό πραξικόπημα των συνταγματαρχών το 1967 οπότε το Σύνταγμα καταργήθηκε και του απαγορεύτηκε η παραγωγή ταινιών. Λόγω του υπερβατικού, προκλητικού περιεχομένου και των ρητών αναφορών του στο πραξικόπημα, η ταινία απαγορεύτηκε στην Ελλάδα μέχρι την πτώση της δικτατορίας το 1974. Αυτή η αλληλεπίδραση φαντασίας και πραγματικότητας διαπερνά όλο το έργο του Παπατάκη.

Νίκος Παπατάκης (γενν. 1918, Αντίς Αμπέμπα - 2010, Παρίσι)

Ο Ελληνοαβυσσινιακής καταγωγής σκηνοθέτης, εκτέθηκε από νεαρή ηλικία σε βίαιες συγκρούσεις. Η επαναστατική ουσία των έργων του προέρχεται από μια νεότητα βαθιά στιγματισμένη από τον αποκλεισμό και τις πολιτικές αναταραχές. Πριν καταλήξει στο Παρίσι το 1939, εντάχθηκε στον στρατό της Χάιλε Σελάσιε για να πολεμήσει ενάντια στην ιταλική εισβολή στην Αιθιοπία και έζησε ως εξόριστος στο Λίβανο και την Ελλάδα. Ιδρυτής του διάσημου λογοτεχνικού καμπαρέ *La Rose Rouge* στην Σεν Ζερμέν όπου καλλιτέχνες όπως η Juliette Gréco, ο Boris Vian, ο Léo Ferré και ο Raymond Queneau ξεκίνησαν την καριέρα τους, ο Παπατάκης υπήρξε παραγωγός (*Chant d'amour*, η μόνη ταινία του στενού φίλου του Jean Genet και *Shadow* του John Cassavetes) και σκηνοθέτης (με πέντε ανατρεπτικές και προκλητικές ταινίες).

Roundabout in my Head του Hassen Ferhani, 2015

Οι βοσκοί του Νίκου Παπατάκη, 1967, Στιγμιότυπο © GAUMONT. COLL. ARCHIVES MANUELA PAPATAKIS

Είσοδος ελεύθερη σε όλες τις εκδηλώσεις.
Διαβάστε περισσότερα στο <https://tavros.space/el/>.

ΟΔΗΓΙΕΣ ΑΣΦΑΛΟΥΣ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΣ:

Παρακαλούμε πολύ να διαβάσετε τις παρακάτω οδηγίες που διαμορφώθηκαν σύμφωνα με τις οδηγίες του ΕΟΔΥ, όπως κοινοποιήθηκαν σχετικά με τον covid19. Είναι απαραίτητη:

- η σταδιακή άφιξη του κοινού, με ώρα προσέλευσης τουλάχιστον 30 λεπτά πριν την έναρξη της κάθε προβολής σύμφωνα με τις υποδείξεις των διοργανωτών.
- η χρήση μάσκας κατά την είσοδο, την έξοδο, καθώς και καθ' όλη τη διάρκεια των προβολών.
- η τήρηση αποστάσεων 1,5 μέτρου κατά την αναμονή στην είσοδο και κατά την έξοδο σας από το χώρο.
- απαγορεύεται η ύπαρξη ορθίων θεατών εντός του χώρου της προβολής.

AIN

associationin@gmail.com / www.delphineleccas.org

Ο οργανισμός Association IN (AIN), που συν-ιδρύθηκε από την Delphine Leccas το 2008, δημιουργήθηκε αρχικά με σκοπό να στηρίξει Σύριους/-ες καλλιτέχνες ώστε να αναπτύξουν ένα περιφερειακό δίκτυο και μία πολιτιστική πλατφόρμα στη Δαμασκό. Εδώ και πάνω από 10 χρόνια, ο AIN προωθεί το έργο καλλιτεχνών της Μέσης Ανατολής και Βόρειας Αφρικής σε διοργανώσεις όπως φεστιβάλ οπτικών τεχνών (Damascus, 2010; International Film Festival Rotterdam, 2012; Depo, Istanbul, 2013; ZKM, Karlsruhe, 2014), την 15η Μπιενάλε Νέων Καλλιτεχνών Ευρώπης και Μεσογείου (Θεσσαλονίκη, 2011), την 3η Μπιενάλε Σύγχρονης Τέχνης Θεσσαλονίκης (Μακεδονικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, 2011), *Syrian Anonymous Exhibition* (New Art Exchange, Nottingham; La Fabbrica del Vapore, Milano; Museo du Palazzo Poggi, Bologna, 2012-2013), *Et Pourtant ils créent* (Institute of Islamic Art, Paris, 2014); *L'Art en Marche* (Le Rocher de Palmer and Utopia Cinema, Bordeaux, 2015); *Paysage interne* (Centre des arts actuels-Skol, Montreal, 2017).

Ο AIN εγκαινίασε το 2016 το φεστιβάλ *In the Heart of the heart of another country*, ένα συλλογικό πρόγραμμα καλλιτεχνικής και κοινωνικο-πολιτικής θεματικής μεταξύ Ελλάδας (Ταινιοθήκη της Ελλάδος, Αθήνα και Μουσείο Φωτογραφίας, Θεσσαλονίκη) και Λιβάνου (Mansion και Dawawine, Βηρυτός).

locus athens

maria@locusathens.com / www.tavros.space & www.locusathens.com

Η locus athens είναι μια αστική μη κερδοσκοπική εταιρία που ιδρύθηκε το 2004, με σκοπό την διερεύνηση της σχέσης του δημόσιου χώρου της Αθήνας με τη σύγχρονη τέχνη.

Μετά από πολλές εκθέσεις, προγράμματα και δράσεις σε διαφορετικά σημεία της Αθήνας, η Μαρία-Θάλεια Καρρά και η Όλγα Χατζηδάκη ίδρυσαν τον Οκτώβριο του 2019 τον TAVROS, το όχημα μέσα από το οποίο η locus athens επιχειρεί να ακουμπήσει επίκαιρα κοινωνικά και πολιτικά ζητήματα σχετικά με τη δημοκρατία, την ισότητα και την οικολογία. Χρησιμοποιώντας ποικίλα εργαλεία: εκθέσεις, εκπαιδευτικά προγράμματα, ομιλίες, προβολές, αναθέσεις, έρευνα και κοινωνικές δράσεις στοχευμένες στη γειτονιά του Ταύρου, ο χώρος λειτουργεί ως ένας ανοιχτός και δημοκρατικός θεσμός που συνάπτει δεσμούς με καλλιτέχνες διαφορετικών προσεγγίσεων, με ανάλογης υφής χώρους και με την κοινωνία του Ταύρου ενώ ταυτόχρονα συνθέτει ένα πλαίσιο που χαιρετίζει όλες τις φωνές, ακόμα και εκείνες υπό απειλή.

Με σημείο αναφοράς το σύμπλεγμα βουνών Ταύρος (Toros Dağları) στα σύνορα Τουρκίας και Αρμενίας, από όπου έφτασαν κύματα προσφύγων τη δεκαετία του 1920 στην ομώνυμη περιοχή, ο χώρος αντικατοπτρίζει την πίστη στις πιθανές μεταλλάξεις που έρχονται με τη μετατόπιση σε νέους τόπους και μπορούν να αντικατοπτριστούν μέσα από την τέχνη. Η locus athens και TAVROS διευθύνονται από την Μαρία-Θάλεια Καρρά.

Με την υποστήριξη του Ιδρύματος Ρόζα Λούξεμπουργκ, του Goethe-Institut Athen και υπό την αιγίδα του Δήμου Μοσχάτου-Ταύρου.

